

УДК 378

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЇ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

*Дмитрієва О.І., д.е.н., доцент
oksannahnadu@gmail.com*

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

На сучасному етапі в Україні інтернаціоналізація закладів вищої освіти проходить за відсутністю Національної стратегії на інституціональному рівні. Тривалий час вимоги щодо євроінтеграції та інтернаціоналізації були доволі абстрактними, що позначилось на цих процесах в вітчизняних закладах вищої освіти. Нажаль, немає єдності думок серед стейкхолдерів освітніх послуг щодо змісту, цілей та принципів інтернаціоналізації закладів вищої освіти.

В цілому інтернаціоналізація забезпечує інтелектуальне та матеріальне збагачення; гарантію конкурентоспроможності; залучення свіжих трендів; перспективи росту потенціалу закладу освіти. Але для реалізації інтернаціоналізації закладу вищої освіти необхідний чіткий план адаптації до міжнародних особливостей. Це досягається шляхом розробки стратегія інтернаціоналізації.

«Стратегія інтернаціоналізації є частиною загальної місії і цінностей університету; підтримується викладацьким складом, допоміжним персоналом університету та зовнішніми стейкхолдерами» [1].

Виходячи з цього визначення можна зробити висновок, що стратегія інтернаціоналізації є місією закладу вищої освіти на 3-10 років щодо міжнародної діяльності та співпраці, яка формується та розповсюджується на керівництво закладу, викладацький та допоміжний склад, студентів та науку.

Основними напрямками стратегії інтернаціоналізації є: академічна мобільність; інтернаціоналізація курикулуму; співробітництво у сфері досліджень; партнерські зв'язки із закордонними закладами; міжнародні освітні програми; філії за кордоном; спільні кафедри/дослідницькі лабораторії; онлайн/електронні навчальні курси.

Автори [2] пропонують наступні заходи щодо інтернаціоналізації: уведення «інтернаціональних» навчальних дисциплін; осучаснення змісту традиційних дисциплін; навчальні плани, що розраховані на студентів-іноземців; підготовка до

«міжнародних» професій; навчальні плани, орієнтовані на надання мультикультурних знань і навичок; міждисциплінарні навчальні плани, що покривають дві країни і більше; навчальні плани, що виводять на визнання дипломів у кількох країнах; навчальні плани з частиною, яку студенти отримують у зарубіжних закладах.

На основі вищесказаного, автором пропонується алгоритм щодо формування стратегії інтернаціоналізації закладу вищої освіти (рисунок 1).

На першому етапі необхідно оцінити можливості закладу вищої освіти щодо інтернаціоналізації. Для цього необхідно провести аналіз зовнішнього і внутрішнього середовища закладу, визначити наявний та потенційний потенціал. Також необхідно провести аналіз думок основних стейкхолдерів. На основі проведеного аналізу необхідно визначити основні фактори та показник, які сприятимуть інтернаціоналізації закладу вищої освіти.

Друга стадія формування стратегії інтернаціоналізації закладу вищої освіти передбачає розробку стратегічних рішень. Для цього на початковому етапі необхідно визначити стратегічні цілі закладу вищої освіти щодо інтернаціоналізації. Головною метою закладу вищої освіти щодо інтернаціоналізації є підвищення якості навчання та викладання, досліджень, інфраструктури, зв'язків з суспільством, комерціалізації та грантової діяльності, іміджу та партнерства.

Третя заключна стадія формування стратегії інтернаціоналізації закладу вищої освіти передбачає її реалізацію. На основі основних факторів та показників, які сприятимуть інтернаціоналізації закладу вищої освіти необхідно реалізувати результати роботи закладу.

На останньому етапі проводиться контроль за реалізацією стратегії інтернаціоналізації закладу вищої освіти. В результаті даного контролю можуть змінюватися як стратегічні цілі ЗВО, так і вид стратегії і цільові показники.

Таким чином, обґрунтована послідовність робіт з формування та реалізації стратегії інтернаціоналізації закладу вищої освіти, яка припускають 3 стадії: оцінка можливостей закладу вищої освіти, розробка стратегічних рішень і реалізація стратегії інтернаціоналізації у ЗВО.

Література:

1. Jones E. Global: Internationalisation – Aid, Trade, Pervade. *University World News*. 2011. No 195 URL: <http://www.universityworldnews.com/article.php?story=20111029080116752>.

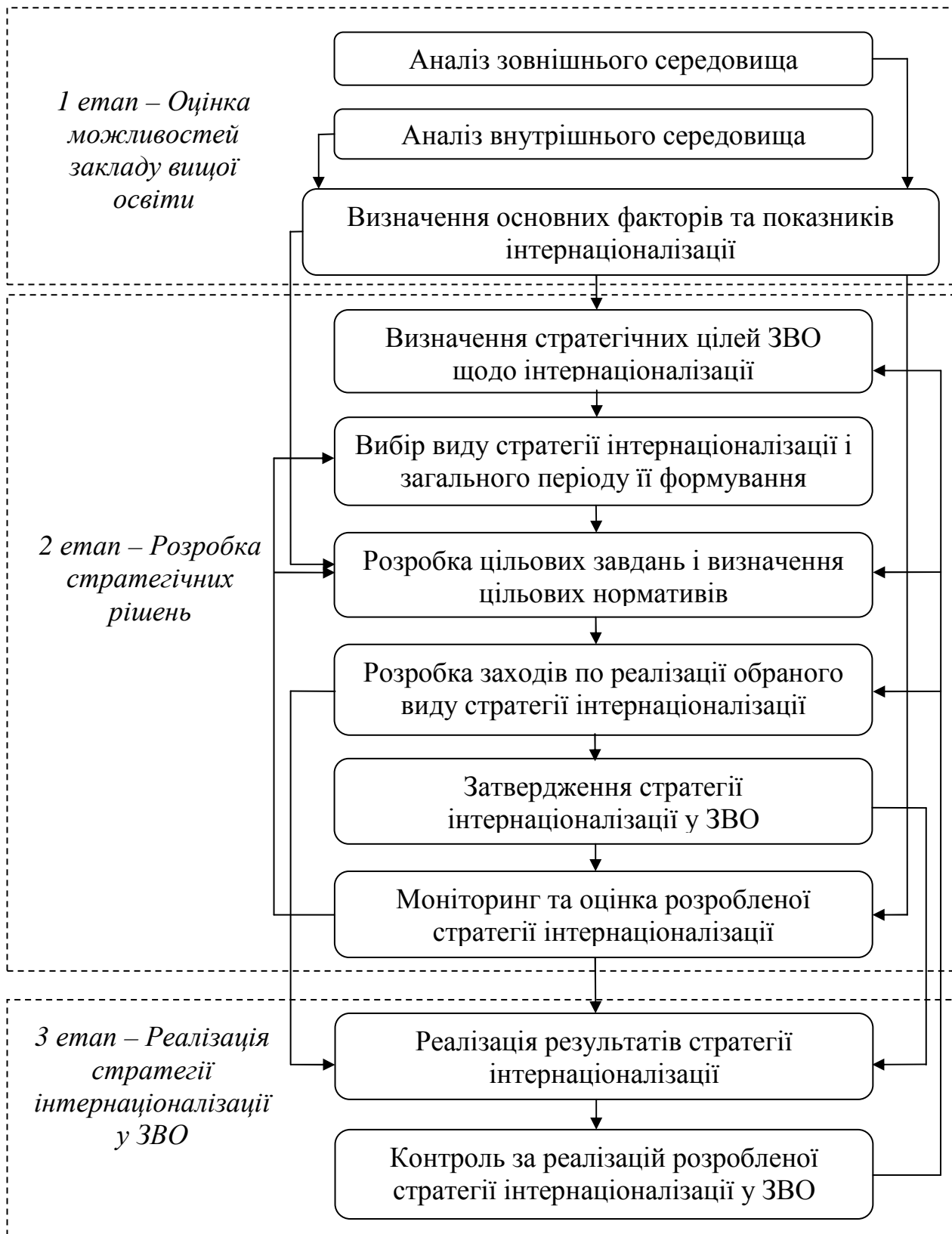

Рисунок 1 – Алгоритм формування стратегії інтернаціоналізації у ЗВО

2. Корсак К. В., Ластовченко І.О. Вища освіта і Болонський процес: навч. посіб. К.: МАУП, 2007. 352 с

3. Ліхачов В. К., Добровольська Л. М., Ляховська Т. Ю., Тарановська О. О., Макаров О. Г. Інтернаціоналізація вищої освіти в умовах сьогоденної України // СМБ. 2013. №2-1 (37). URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/internatsionalizatsiya-vischoyi-osviti-v-umovah-sogodennoyi-ukrayini>

4. Knight, J. (2008). Higher education in Turmoil. The changing world of internationalisation. Rotterdam, the Netherlands: Sense Publishers. P. 3.

УДК 339.9

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ В МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИНАХ

*Новік І.О., доцент,
kotya.ivakh@gmail.com*

Івах К.Ю., студент

*Національний технічний університет «Харківський
політехнічний університет»*

Дослівно в перекладі «діджиталізація» — це процес перенесення інформації у цифрову форму, тобто перетворення паперових книжок у електронні, фотографії у зображення на екрані тощо [1, стор. 21].

В сучасних умовах значно зростає роль діджиталізації, яка стає головним фактором розвитку світової економіки, оскільки конкурентоспроможність окремих країн обумовлена рівнем реалізації інноваційних банківських технологій як інструменту створення цифрових фінансових екосистем. При цьому враховуються ключові показники діяльності клієнтів банків, пов'язані з можливостями доступу до Інтернету та розвитку інфраструктури, станом споживчого попиту на цифрові технології, специфікою застосування законодавчих норм у цій галузі, розвитком інновацій в окремих країнах на основі додаткових інвестицій в новітні технології та цифрові стартапи. Наводиться визначення поняття цифрової економіки, аналіз розвитку діджиталізації за ступенем її використання в різних областях: фінансової, виробничої, торгової, соціальної. В рамках країнової підходу детально розглянуті особливості діджиталізації, для якої характерний циклічний характер. Так, спочатку нові технології активно розвивалися в США, Німеччині, Японії і інших розвинених країнах, але в даний час ці країни знижують темпи зростання